

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **J. H.**, zastoupená Mgr. Karin Kulčárovou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2014, č. j. 41 Ad 12/2014 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 19. 12. 2012 žádost o invalidní důchod. Na základě posudku Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 21. 2. 2013 ohledně zdravotního stavu žalobkyně vydala žalovaná rozhodnutí č. I ze dne 23. 8. 2013, č. j. X, jímž žádost žalobkyně zamítla, pokud jde o období od 26. 2. 2010 do 5. 2. 2013, pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť dle závěrů zmiňovaného posudku pracovní schopnost žalobkyně z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla ve zmiňovaném období pouze o 30 %. Dále žalovaná vydala o žádosti žalobkyně rozhodnutí č. II ze dne 23. 8. 2013, č. j. X, jímž přiznala žalobkyni pro období od 6. 2. 2013 invalidní důchod ve výši 6828 Kč/měs., neboť byla zmiňovaným posudkem od uvedeného data uznána invalidní pro invaliditu 3. stupně s tím, že došlo k poklesu její pracovní schopnosti o 70 %.

Proti oběma rozhodnutím žalované podala žalobkyně námitky, přičemž v námitkách proti rozhodnutí č. II zpochybňovala toliko výši přiznaného invalidního důchodu. Žalovaná rozhodla o námitkách žalobkyně proti oběma rozhodnutím žalované vydaným v prvním stupni tak, že prvním výrokem svého rozhodnutí ze dne 26. 2. 2014, č. j. X, potvrdila své rozhodnutí č. I ze dne 23. 8. 2013, č. j. X, a námitky žalobkyně zamítla, a druhým výrokem téhož rozhodnutí ze dne 26. 2. 2014, č. j. X, žalovaná své rozhodnutí č. II ze dne 23. 8. 2013, č. j. X, zrušila a řízení o přiznání invalidního důchodu

zastavila. Žalovaná konstatovala, že podle závěrů posudku o invaliditě zpracovaného lékařem žalované v průběhu námitkového řízení poklesla pracovní schopnost žalobkyně v období od 26. 2. 2010 do doby zpracování posudku pouze o 20 %, žalobkyně tedy není invalidní a invalidní důchod jí nenáleží.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně, ve které zejména namítala, že rozhodnutí žalované vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud v Brně o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 41 Ad 12/2014 - 42, přičemž své rozhodnutí opřel o závěry posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) zpracovaného v průběhu řízení o žalobě. Z tohoto posudku vyplývá, že u žalobkyně mělo dojít z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v období od 26. 2. 2010 do 5. 2. 2013 k poklesu pracovní schopnosti pouze o 20 %, tedy pod hranici invalidity, zatímco v období od 6. 2. 2013 došlo k poklesu pracovní schopnosti o 70 %, tedy jedná se o invaliditu III. stupně.

Krajský soud tedy v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že shledal žalobu částečně důvodnou, nicméně výrokem svého rozsudku zrušil celé rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2014, č. j. X, (tedy včetně jeho prvního výroku, jenž se týká posouzení žádosti žalobkyně o invalidní důchod v období od 26. 2. 2010 do 5. 2. 2013), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti shora označenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítala jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se dle jejího přesvědčení krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Stěžovatelka se předně neztotožnila s citovanými závěry posudku PK MPSV, pokud jde o období od 26. 2. 2010 do 5. 2. 2013. Stěžovatelka byla naopak přesvědčena, že měla sníženou pracovní schopnost o 70 % nejméně od 26. 2. 2010. Uvedené stěžovatelka dokládala lékařskými zprávami a dále v průběhu řízení před krajským soudem navrhovala vyslechnout jejího syna a ostatní členy rodiny, kteří se o ni starají, provést znalecký posudek soudního znalce z příslušného oboru a výslech její neuroložky MUDr. H. B. Krajský soud však jejím návrhům na provedení důkazů nevyhověl, a aniž by uvedl, z jakého důvodu soud považuje argumentaci stěžovatelky za nesprávnou, převzal závěry posudku PK MPSV, přičemž značnou část odůvodnění rozsudku tvoří pouze text předmětného posudku. Vzhledem k uvedenému stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s rozsudkem krajského soudu. Rozhodnutí o daném nároku je závislé především na odborném lékařském posouzení, přičemž posudkem vypracovaným PK MPSV v Brně dne 19. 11. 2014 byl plně zjištěn a posouzen zdravotní stav stěžovatelky a tento posudek považuje žalovaná za objektivní.

Nejvyšší správní soud se v posuzované věci nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny veškeré podmínky řízení o dané kasační stížnosti. Zdejší soud přitom shledal, že kasační stížnost není přípustná.

pokračování

Dle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

V judikatuře Nejvyššího správního soudu převažoval od počátku takový výklad citovaného ustanovení, který byl podán např. v usnesení ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2003 – 48, www.nssoud.cz: *„Stížností směřující jen proti důvodům rozhodnutí je třeba rozumět kasační stížnost, která směřuje toliko proti odůvodnění rozhodnutí soudu a nenapadá výrok tohoto rozhodnutí.“* Kasační stížnost, která směřuje jen proti odůvodnění rozhodnutí soudu, je v souladu s tímto výkladem § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2003, č. j. 4 Ads 23/2003 – 124, publikované pod č. 34/2003 Sb. NSS; a dále usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 1 Afs 144/2006 – 50; ze dne 30. 4. 2008, č. j. 8 Afs 159/2006 – 52; ze dne 9. 6. 2008, č. j. 8 Afs 14/2007 – 56; ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 Afs 82/2008 – 116; ze dne 25. 6. 2009, č. j. 6 Ads 95/2009 – 37; ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 Ads 105/2009 – 61, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 2 As 1/2010 – 166; ze dne 3. 6. 2010, č. j. 5 Afs 98/2009 – 67; ze dne 20. 10. 2010, č. j. 4 Ads 123/2010 – 69; ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 22/2013 – 20; ze dne 6. 6. 2013, č. j. 9 Afs 18/2013 – 39; ze dne 19. 7. 2013, č. j. 8 As 90/2012 – 56; nebo ze dne 11. 10. 2013, č. j. 4 Ads 80/2013 – 15; a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 – 70; ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 Afs 195/2007 – 120; a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115; všechna uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Je pravdou, že se v judikatuře Nejvyššího správního soudu vyskytla i stanoviska jiná, která dovozovala přípustnost kasační stížnosti i úspěšného účastníka řízení před krajským soudem, který brojil proti, dle jeho názoru, nesprávnému závaznému právnímu názoru krajského soudu, nebo v případech, kdy by kasační soud shledal takové vady kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu, k nimž je povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 – 61; ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 48/2011 – 66; ze dne 24. 10. 2012, č. j. 3 Ads 33/2012 – 30; a ze dne 9. 1. 2014, č. j. 3 Ads 20/2013 – 19; dostupné na www.nssoud.cz).

Převažující první názor ovšem potvrdil a dosavadní judikaturu tím definitivně sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, dostupném na www.nssoud.cz, v němž přijal, na základě většinového stanoviska členů rozšířeného senátu, následující zobecňující závěr: *„Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.“*

Uvedeným právní názorem rozšířeného senátu je Nejvyšší správní soud vázán i v nyní posuzované věci. Předmětnou žalobou se stěžovatelka dle jejího petitu i obsahu domáhala, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2014, č. j. X, v celém rozsahu. Byť by závěrům rozsudku krajského soudu, vyjádřeným v jeho odůvodnění, spíše odpovídalo, pokud by krajský soud zrušil pouze II. výrok rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2014, č. j. X, jež se týká prvostupňového rozhodnutí žalované č. II ze dne 23. 8. 2013, č. j. X, a tedy posuzovaného nároku stěžovatelky na invalidní důchod pro období od

6. 2. 2013, musí Nejvyšší správní soud při posuzování přípustnosti předmětné kasační stížnosti vycházet z toho, že krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2014, č. j. X, zrušil v celém rozsahu a v tomto rozsahu věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Stěžovatelka tedy byla v řízení před krajským soudem plně procesně úspěšná, a v kasační stížnosti nenamítá, že měl krajský soud výrokem ve věci rozhodnout jinak.

Podstatné je také to, že, jak vyplývá ze správního spisu, žalovaná mezitím v souladu s předmětným rozsudkem krajského soudu znovu rozhodla o námitkách stěžovatelky proti oběma rozhodnutím žalované vydaným v prvním stupni, a to tak, že rozhodnutím ze dne 19. 2. 2015, č. j. X, doručeným stěžovateli dne 2. 4. 2015, své rozhodnutí č. I a č. II. ze dne 23. 8. 2013, č. j. X, potvrdila a námitky stěžovatelky zamítla (k tomu srov. odst. 55 většinového stanoviska rozšířeného senátu vyjádřeného v jeho citovaném usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41). Proti tomuto novému rozhodnutí žalované vydanému v námitkovém řízení měla stěžovatelka možnost podat novou žalobu ke krajskému soudu a následně případně i kasační stížnost, čímž by si zajistila i možnost meritorního posouzení svých námitek, jež se týkají i tvrzeného nároku na invalidní důchod v období od 26. 2. 2010 do 5. 2. 2013, Nejvyšším správním soudem.

Většinové stanovisko rozšířeného senátu, vyjádřené v jeho citovaném usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, v odst. 47 k této otázce v obecné rovině uvádí: *„Účastník řízení má procesní možnost k ochraně svých práv v dalším průběhu správního (příp. následně i soudního) řízení. Nebude mu tudíž znemožněno uplatnit jeho základní právo na soudní ochranu (čl. 36 Listiny). Jestliže krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku právní názor, kterým je správní orgán vázán (...), znamená to, že správní orgán v navazujícím řízení nemůže posouzení této otázky změnit (vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu). Neznačená to však, že by žalobce nemohl takové posouzení znovu napadnout v žalobě proti novému správnímu rozhodnutí a následně i v kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Není tak vyloučena možnost v kasačním řízení přezkoumat právní názor krajského soudu (opakovaně) vyslovený v neprospěch žalobce.“*

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky je dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná, a proto mu nezbylo, než ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanoveními § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. srpna 2015

pokračování

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu